

Fakha

deel twee

week drie: het feest

Mehrnaz Salehi

Fakha

deel twee

week drie: het feest

Schrijver: Mehrnaz Salehi
Vertaling: Mehrnaz Salehi en Nico Arkesteijn
Redactie: Nico Arkesteijn
Schilderij op omslag: Mehrnaz Salehi
Uitgever: Brave New Books
© Mehrnaz Salehi

Achterin staat een alfabetische verklarende woordenlijst.

week drie

De week, die net was begonnen, beloofde vol avonturen te zijn en er waren een paar harten die speciaal voor de komende dinsdag klopten. De paarse jurk lag in een speciale kast en Harapetian had ook gele schoenen en een tas voor Fakhry in gedachten. Toen hij hoorde dat haar voeten dezelfde maat hadden als die van zijn geliefde Flor, kon hij zijn geluk niet op. Hij was naar de kast van Flor gegaan en had de gele tas en schoenen, die zij op een van hun reizen in Italië had gekocht, tevoorschijn gehaald.

Deze dag zat Fakhry in de put. Het was zaterdag en de dag ervoor was voorbijgegaan met geharrewar tussen de kinderen en de wens van haar ouders om een familiebezoek af te leggen waar ze geen zin in had. Ze drongen echter aan en met zijn allen gingen ze naar het huis van haar tante, die met haar man en enige zoon, Ahmad, in de stad Rey woonde. Al haar uitvluchten dat zij moest rusten en haar kleren moest wassen en nog een heleboel andere dingen moest doen, waren niet door haar ouders geaccepteerd. Die vonden zelfs dat het leuker voor haar was dan voor de rest van het gezin. Bovendien wilde haar tante haar heel graag zien. Fakhry had uiteindelijk maar ja gezegd tegen hun verzoek. De reis was een marteling geworden. Het was snikheet in de trein die ook nog eens overvol was en de tweeling misdroeg zich. Het gevolg was dat ze tijdens het bezoek waar zij geen zin in had, de hele tijd doodmoe was en dat haar tante en neef daardoor teleurgesteld

waren. 's Avonds ging ze moe naar bed en bij het opstaan was ze nog vermoeder. Georgy was een paar dagen niet in het maison geweest. *"Ik mis hem. Raar eigenlijk. Waarom zou ik hem missen?"* Haar moeder merkte iets aan haar maar dacht dat ze ongesteld was geworden.

Harapetian liep het maison binnen met een koffer in zijn hand.

-Fakha jan, salam, ik heb het gevonden ... kijk ...

De laatste tijd hoefde Fakhry niet op Seroge te wachten als ze als eerste arriveerde maar kon ze met haar eigen sleutel naar binnen. Doordat George er nu was, kwam Harapetian geregeld wat later aanzetten.

-Goedemorgen, meneer. Wat heeft u gevonden?

-Voor dinsdag. De tas en de schoenen die ik in gedachten had en waarnaar ik op zoek was.

Hij zette een doos op tafel en haalde gele schoenen tevoorschijn.

-Alsjeblieft, alsjeblieft. Doe eens aan, lieverd.

Verbaasd ging Fakhry op een stoel zitten en trok haar schoenen uit. De schoonheid van haar ranke benen trof de ogen van Harapetian. *"Wat is er niet mooi aan dit meisje?"* De gele schoenen pasten goed en waren een sieraad voor haar voeten. Fakhry ging voor de spiegel staan om te kijken.

-Fakha jan, dit waren de schoenen van mijn lieve Flor, ze zijn maar één keer gedragen, op een bruiloft. Als je dat geen probleem vindt, zijn ze heel geschikt voor je.

-Nee, helemaal niet. Bedankt voor de moeite. Ze zijn heel mooi en staan me goed, dank u wel.

De tas en de schoenen werden naast de paarse jurk neergezet waar ze tot dinsdag moesten wachten. Fakhry verwachtte elk moment George te horen binnenkomen. Ze hadden de nieuwe kleding uitgestald en de nieuwste modetijdschriften op tafel

uitgespreid. Geregeld raakten klanten geïnteresseerd als ze de nieuwe kleding zagen liggen of hangen en deden ze een bestelling. Rond het middaguur zat Harapetian stilletjes te rekenen en te boekhouden tot het tijd was voor de lunch. Fakhry had haar mond nog niet geopend om, zoals iedere dag, te vragen of er soms nog een zeker iemand voor de lunch zou komen, toen de deurbel klonk en George in de deuropening verscheen, met prachtige gouden plukjes in zijn haar.

-Ah, lieve George, daar ben je dan! Precies op tijd. We gaan samen lunchen.

Seroge's woorden bleven hangen tussen de blikken die de twee jonge mensen uitwisselden en bereikten hun oren niet. Lang staarden drie paar ogen elkaar aan totdat George verder naar binnen kwam en ze wakker schrokken van de deur die achter hem dichtviel. Nog steeds starend naar Fakhry gaf George zijn broer antwoord:

-Ja, dadash. Daar ben ik voor gekomen ... ha ha ... we hebben zelf niets in huis ... ha ha ... excuses ... hallo ... hallo ...

-Lieve Georgy ... ha ha ... fijn dat je op het laatst toch nog hallo zegt ... ha ha ... laten we gaan lunchen.

Fakhry sloeg beschaamd haar ogen neer en groette terug. Met een blos op haar wangen liep ze naar de keuken. De twee mannen volgden haar terwijl ze grapjes maakten en gingen zitten. Zachtjes vroeg Fakhry:

-Kunnen jullie genoeg nemen met ieder een spiegelei? Of hebben jullie liever een omelet?

George sprong op.

-Nee, nee. Vandaag maak ik de lunch. Ga maar zitten.

Hij legde zijn hand op Fakhry's schouder en duwde haar zachtjes op een stoel.

-We hoeven niet altijd bediend te worden. Wat zal ik vandaag eens maken?

Harapetian glimlachte en keek naar de twee jonge mensen.

-Vroegen zeiden ze: als er twee chef-koks in één keuken aan het werk zijn, wordt de soep of te zout of te laf.

Hij keek naar Fakhry, knipoogde en vervolgde:

-Fakha jan, we laten ons vandaag door Georgy bedienen. Nou, ik geef de voorkeur aan een omelet. Helaas voor jou is dat meer moeite, broeder, ha ha.

Fakhry stond weer op en ging naast George staan. Ze fluisterde:

-Goed, dan doen we het met zijn tweeën, u maakt de omelet en ik dek de tafel.

-Ja, er gaat niets boven samenwerking. Ik ga zitten en eet het op. Zo werk ik ook samen, ha ha.

Bij het maken van de lunch wisselden de twee jonge mensen op zachte toon geheimpjes uit. Harapetian zag hoe hun gezichten afwisselend rood en bleek werden, maar liet niets merken. Met mes en vork in de aanslag wachtte hij op de lunch terwijl hij het tweetal in de gaten hield. *“O God, als er maar geen problemen van komen, van die twee.”* Aan de ene kant was zijn grootste wens dat zijn broertje zijn leven op orde zou brengen, het liefst met een meisje dat zo mooi en zo goed was als Fakhry. Maar aan de andere kant waren er de zorgen over vroeger en was er nog steeds die dreiging ...

-Dadash, dadash jan ...

-Ja, lieve dadashi.

De twee jongelui keken hem glimlachend aan.

-Ach, verdorie, ik was helemaal in gedachten verzonken. Hebben jullie iets gevraagd?

George en Fakhry lachten.

-Ja, meneer. We hebben gevraagd of u koffie wilde. Of liever straks misschien?

-Ja, straks graag. Ha ha ... ik heb jullie aan het lachen gemaakt ... des te gezelliger ... ha ha ... het maakt me blij ...

Terwijl hij naar de mooie, lachende gezichten van de twee keek, werd zijn hart gepijnigd door zorgen. Met bonkend hart dacht hij: *“Welke wrede spelletjes heeft het lot voor hen in petto?”* Zijn bezorgdheid verliet hem niet, ook niet tijdens het eten, en de frons die op zijn voorhoofd verscheen, was aanleiding voor George om nog een grapje te maken.

-Broeder ... wat een frons heb je daar! Is mijn omelet niet lekker? Je houdt niet meer van mijn kookkunst, hè? Ik begrijp het, je hebt Fakhry nu ... ha ha ...

Hij knipoogde naar Fakhry die niet wist wat ze hiervan moest denken. Haar hart sloeg een slag over. Harapetian wilde zijn bezorgdheid niet laten zien.

-Nee ... die omelet was zo lekker dat hij mij liet wegdromen. Lieve Georgy, bedankt voor de moeite. Jij ook, lieve Fakha.

-Noeshe jan, dadash jan.

Fakhry zag haar baas worstelen met zijn gedachten. De reden voor zijn bezorgdheid zocht ze echter niet bij zichzelf. *“Hij denkt steeds maar aan zijn Flor. Ik kan het me voorstellen, arme ziel.”*

-Welja, nu zit Fakhry ook te piekeren. Nou, ik denk dat ik maar eens opstap zodat jullie samen verder kunnen piekeren ... ha ha.

De lunch zat erop. Het was gezellig geweest en er waren grapjes gemaakt maar nu was het tijd om te gaan werken.

-Dadash, geef me wat te doen hier. Ik wil je helpen. Vandaag ga ik toch nergens heen. Goed?

Harapetian was blij, hij wilde George zoveel mogelijk bij zich hebben voordat hij weer naar Parijs ging. Hij maakte zich zorgen om hem.

-Ja, goed idee. We hebben een heleboel te doen, dus als je wilt, kun je meedoen.

Fakhry was de lunchtafel aan het opruimen en George hielp haar. Hij stond vlak naast haar en keek af en toe van opzij naar haar gezicht en dan voelde hij het vuur branden.

-Mooi, Seroge jan. Even deze dingen opruimen en dan gaan we aan het werk. Ik sta tot jullie beschikking!

Hij boog zijn mooie hoofd met de gouden haren.

Er was, zoals Harapetian al had gezegd, behoorlijk wat werk. De nieuwe kleren die George had meegebracht, hadden voor opschudding gezorgd en het aantal klanten was verdubbeld.

-George jan. Je hebt een goede smaak. Flor jan zei altijd: als we Georgy niet hadden, wie zou het dan moeten doen?

Hij slaakte een diepe zucht.

George keek naar Fakhry en zei:

-Ach, zeg er maar niets over, dadash, mijn goede smaak brengt mij nog eens in de problemen ... ha ha ...

Ze bekeken de nieuwe kleren voordat er klanten zouden komen. De maat van de kleding was er nog niet op aangebracht wat lastig was voor geïnteresseerde klanten. Georgy opende een kast om de avondjurken in te leggen. De kast was bijna leeg. Er lag slechts één avondjurk, de parse waar hij verliefd op was geworden en die hij bij een beroemd maison in Parijs had ingekocht. De jurk lag te stralen.

-Broeder, waarom ligt deze jurk hier?

Harapetian antwoordde dat hij over de kleding voor Fakhry had nagedacht en deze avondjurk toen apart had gelegd. De twee broers spraken Armeens met elkaar en Fakhry, die haar naam een paar keer tussendoor had gehoord, kwam gehaast vanuit een andere kamer naar ze toe.

-Ja, is er iets?

-Nee, Fakhry jan, Goegoe zag je parse avondjurk en ...

Fakhry wierp een blik op George, die het kledingstuk streelde. Het leek wel alsof hij het lichaam van een geliefde streelde. George keek naar Fakhry en fluisterde zachtjes:

-Ik had je niet horen aankomen. Maar naar mijn mening heb jij het perfecte lichaam voor deze jurk. Hij staat je echt goed ... maar ... waar ga je hem dragen? Heb je een bruiloft?

In plaats van Fakhry, die om beurten naar de twee broers keek, antwoordde Harapetian op opgewekte toon:

-Nee, George. We zijn uitgenodigd voor een feest. Misschien ken je haar ... prinses Belgheis ... de vrouw van prins Moazzam ... die grootgrondbezitter uit Strabad ... deze ...'

-Ja, die ken ik, dadash, het is een stelletje vampiers! Wat heeft onze lieve Fakhry bij deze mensen te zoeken, broeder?

Voor het eerst zei hij lieve Fakhry! Fakhry boog beschroomd haar hoofd. Harapetian raakte in de war en dacht: *"Nee, mijn broer heeft helaas nog steeds niet de jaren des ondersheids bereikt."* Hij vroeg zich af welk antwoord hij George zou geven om niet in een discussie verzeild te raken. Daar wilde hij Fakhry niet mee belasten.

-Ja, Georgy jan. Mevrouw Belgheis kwam hier voor haar garderobe. Ze ontmoette Fakha en nodigde ons uit voor een feest. Toevallig deze dinsdagavond ... ja ...

De rest van het verhaal liet hij maar achterwege. Fakhry wist niet wat zij moest doen. George's stem galmde in haar oor. *"Vampiers? Waarom? Die dikke dame die zo lief was!"*

-Aha. Maar wat voor feest is het? Er komen zeker alleen maar aristocraten ... ha ha.

Harapetian zette grote ogen op. George zweeg eerst, liep naar een andere kast en zei:

-Geen probleem. Hij blijft hier in deze kast, als een waardevolle schat! Laten we naar de andere kasten gaan kijken. Lieve Fakhry, als er nog kleding zonder maat is, gaan we die vandaag van de juiste maat voorzien.'

Hij wilde niet meer doen alsof hij alles wel best vond, hij wilde een inniger contact met Fakhry. Zij beheerste zijn gedachten. *"Dit*

meisje is als kristal! Prachtig! Hoe puur en eenvoudig is zij niet? Ik moet voor haar zorgen ... ik ... ben verliefd op haar geworden ... heel erg verliefd ... ach ..."

Wachtend op haar antwoord keek hij naar Fakhry die hetzelfde voelde voor hem en met trillende stem zei:

-Nee, overal zit de maat op. Maar we moeten ook de nieuwe stoffen op hun plaats leggen.

Harapetian onderbrak hun gesprek.

-Kinderen, over een half uur komt er een klant. De rest later graag ...

George trok een wenkbrauw op.

-Goed, dadash van me. Maar ik kan jullie helpen, ik ben hier toch ... jullie kunnen de klanten ontvangen terwijl ik iets doe ... goed?

Terwijl Harapetian Fakhry de kamer uit begeleidde, adviseerde hij zijn broer in het Armeens om niet alles aan Fakhry te vertellen. Ze konden er 's avonds onder vier ogen over praten. Met een knipoog ging hij verder in het Perzisch:

-Goed, je kunt koffie zetten en waarschuwen als het klaar is ... ha ha ... ik loop met Fakha mee want straks komen de klanten ... laten we gaan, lieverd.

Hij had de kamer nog niet verlaten of de bel kondigde aan dat de eerste klant was gearriveerd. De ene na de andere klant diende zich aan. Fakhry keek af en toe naar de deur waarachter George werkte. Die momenten bleven niet verborgen voor de ogen van Harapetian. Alle drie worstelden ze met hun eigen verwarde gedachten, gedachten die problemen konden veroorzaken als ze uitgesproken werden. *"Ik moet George meer in de gaten houden. Ik moet nagaan hoelang hij nog wil blijven. Wil hij überhaupt nog wel teruggaan? Zou hij Fakhry's hart gestolen hebben? Dat zou mooi zijn! Als dat waar is, zijn de problemen zo opgelost!"* Hij keek met een bezorgde blik naar Fakhry. Die voelde zijn bezorgdheid. *"Oh, mijn God, ik hoop dat hij mij niet gaat ontslaan. Hij moet niet*

denken dat ik zo makkelijk verkrijgbaar ben.” Ze moest lachen om het woord dat haar als eerste te binnen schoot. Haar vader had haar vaak voorgehouden dat meisjes niet zo makkelijk verkrijgbaar moesten zijn.

George was ook in gedachten terwijl hij bezig was om de stoffen uit de dozen te halen en in de kast te leggen. *“Dit meisje, hoe kan dat? Al die vrouwen en meisjes in Parijs konden het niet! Konden me niet verliefd maken. Maar zij ... ik wil ... ik moet met mijn broer praten.”* Tegen zichzelf zei hij: *“Er zijn al genoeg problemen en dan moet je uitgerekend verliefd worden ... godverd ...”* Boos hield hij een poosje zijn ogen dicht. De heerlijke geur van koffie lokte Harapetian en Fakhry naar de foyer. Daar stond George glimlachend met een dienblad in zijn handen op ze te wachten.

-Ik wist dat ik jullie niet hoefde te roepen, hij roept zelf al ... ha ha ...

-Ja, de geur van troost met een oor eraan ... ha ha ... laten we even gaan zitten en uitrusten.

George, die ook een kopje thee voor Fakhry op zijn dienblad had, fluisterde zachtjes tegen haar:

-Ik weet dat je geen koffie drinkt. Ik heb thee voor je gemaakt.’

Fakhry smolt door zoveel aandacht! Haar eerste ervaring met ... en hoe lief en heerlijk was het. Zij moest denken aan de romans die zij had gelezen en stelde zich voor dat zij een van de meisjes in die verhalen was.

-Dank je dat je eraan gedacht hebt.

George ging op een bank zitten en gebaarde naar Fakhry dat ze naast hem moest komen zitten. Hij overhandigde haar het kopje thee.

-Lieve Fakhry, laten we de beleefdheden achterwege laten. Je moet weten dat ze niet belangrijk zijn voor mij. Ik ben nu eenmaal opgegroeid in Europa. Ik kan mezelf niet veranderen. Nietwaar, dadash?

Harapetian aarzelde wat hij moest zeggen. Zou de relatie tussen die twee een oplossing kunnen zijn voor de problemen die hem zorgen baarden? *"Misschien is het het lot. Heel vreemd dat die twee elkaar gevonden hebben!"* Hij besloot te stoppen met twijfelen.

-Ja ... ja. Hij is een echte Europeaan. Voel je je wel op je gemak bij hem, lieve Fakha?

Fakhry keek de twee broers in verwarring aan en voelde zich helemaal slap worden. *"Wat gebeurt er? Waarom heb ik ineens honger? Ik heb net nog gegeten! Waar komt die bittere smaak in mond vandaan?"* Zij stak een suikerklontje in haar mond en dronk snel haar thee op.

-Nee maar, lieve Fakhry, je dronk je thee in één teug op! Het is geen wodka, lieverd! Ha ha ... je hebt vast je tong verbrand ...

Fakhry bloosde. Zij moest aan haar moeder denken en sloeg haar ogen neer. Met trillende stem zei ze:

-Ja, het is een slechte gewoonte. Mijn moeder zegt het ook steeds. Maar ik heb mijn tong niet verbrand. Maken jullie je maar geen zorgen.

George stond op en knielde voor Fakhry neer.

-Kijk, lieve Fakhry. We zijn je vrienden en collega's. Doe alsjeblieft niet zo formeel, probeer eens wat lossier te doen, meisje ...

Hij legde zijn hand even op haar knie en stond toen op.

-Broeder, komt er nog een klant?

Harapetian, die hen de hele tijd in de gaten had gehouden terwijl hij genoot van zijn koffie, dronk zijn kopje leeg.

-Ik weet het niet, hoe laat is het? Ik denk dat de klanten die een afspraak hadden, allemaal al geweest zijn ... maar misschien komen er nog mensen zonder afspraak ...

Fakhry zei zacht:

-Half zes ...

Harapetian zette snel het lege kopje op het tafeltje naast hem en stond op.

-Nee maar! Nou, lieve Fakha, kom, laten we de boel opruimen, daarna breng ik je naar huis. En Georgy kan hier blijven tot ik terug ben ... toch, Goegoe?

George keek naar Fakhry en beseftte dat dit een mooie gelegenheid was om haar beter te leren kennen.

-Ach, dadash, zal ik het doen? Dan kun jij hier blijven tot ik terug ben. Zo heb je meer tijd om alles te regelen ... ja toch?

Fakhry voelde aan waar George naar toe wilde, bloosde en fluisterde zachtjes:

-Doe geen moeite, ik ga wel alleen. Het is nog niet zo laat ... maken jullie je maar geen zorgen.

Terwijl zij bezig was om de koffiekopjes op te ruimen, voelde ze de blikken van de twee mannen op haar rusten. George pakte het blad van Fakhry aan, liep ermee naar de keuken en zei dat hij haar met alle plezier naar huis zou brengen. Harapetian keek zwijgend naar de twee verliefde jonge zielen. Hij wist niet wat hij moest doen. Toen Fakhry vertelde over haar vrome familie en hoeveel moeite ze ermee hadden dat ze hier werkte, beseftte hij dat het niet gemakkelijk was om iets aan de situatie te veranderen. Hij begreep de zorgen van Fakhry maar al te goed.

-Lieve Goegoe, niet aandringen. Het is niet gepast om alleen te zijn met dit meisje. We zijn niet in Parijs en haar ouders zijn zeer gelovige moslims ... een beetje rustig, graag ...

George stak zijn hoofd om de keukendeur en zei:

-Ik ga toch niks met haar doen, dadash? Zij zullen me niet eens zien, wat maakt het dan uit wie haar thuis brengt, jij of ik?

Fakhry veegde zachtjes de tafels schoon en luisterend naar de twee broers dacht ze: *"Hij wil me naar huis brengen ... maar is dat verstandig? Als iemand hem ziet ... met zijn gouden haar ... wat zullen ze denken? Nee ... het kan niet."*

-Bedankt, maar meneer Seroge weet dat u me echt niet thuis kunt brengen. Als iemand ons ziet, krijg ik problemen, dan raak ik mijn baan en jullie kwijt. Ik moet voorzichtig zijn.

George kwam uit de keuken. Hij leunde tegen de muur en liet zijn hoofd zakken. Harapetian voelde zich verdrietig. *“De jongeman heeft zijn hart verloren. Wat moet ik doen?”*

-Lieve Goegoe, Fakha heeft gelijk. Zo maak je alles kapot. We hebben heel veel moeite moeten doen om Fakhry hier te kunnen laten werken. Maar daar weet jij niks van ...

Hij keek naar Fakhry en zei:

-Lieve Fakhry, George weet niet hoe de wereld in elkaar steekt. Als we klaar zijn met ons werk ga ik je naar huis brengen.

Hij stond op en ging aan zijn bureau zitten. George keek met een droevige blik naar Fakhry toen ze de deur uitliepen. Fakhry en Harapetian zwegen onderweg, omdat ze diep nadachten over een oplossing. Vandaag was het iets later dan normaal en Harapetian besloot om haar dichter bij huis af te zetten. In de straat naast haar huis, voor een steegje, stopte hij en nam hij met een glimlach afscheid van haar. Fakhry glimlachte terug en bedankte hem. Ze stapte uit en liep de steeg in. Harapetian had de auto nog niet gestart of hij zag tot zijn verbazing dat Fakhry zich verdekt opstelde, een chador uit haar handtas haalde en die aandeed. Verbijsterd keek hij haar na. Zijn Fakhry met een chador! *“Oh, arm kind, wat een moeilijk leven moet ze hebben! Maar wat een vastberadenheid en wat een verlangen naar vrijheid! Ik wist hier niets van ... wat een bijzonder meisje!”* Op dat moment besloot hij om Fakhry te redden van haar dubbelleven. Hij werd nog zekerder van zijn besluit toen hij terugkwam en George zag, die met zijn hoofd op zijn knieën op hem zat te wachten. *“Je moet beiden redden, meneer Seroge, vind je niet?”*

-Lieve Goegoe, zijn er nog klanten geweest?

George keek op. Hij keek wazig uit zijn ogen. Slaperig stond hij op. Hij boog zijn nek naar rechts en links en strekte zijn armen naar beide kanten uit waardoor zijn lichaam heel even op een kruis leek.

-Ja, die zijn geweest. Die twee mensen, die je noemde, zijn gekomen en ze hebben hun kleren meegenomen. Waarom duurde het zo lang? Heb je haar naar huis gebracht? Was ze op tijd? Broeder, waarom mocht ik haar niet wegbrengen?

-Lieve Georgy, jongen. Laten we opruimen en naar huis gaan. Daar vertel ik je alles. Is dat goed? Ik ben nogal ontdaan.

Later die avond zaten de twee broers samen bij de hooz in de kelder. Toen er genoeg drank genuttigd was, werden de geheimen onthuld.

Fakhry's gedachten waren bij dinsdag. Ze had haar vader en moeder keer op keer verteld over de ziekte van mevrouw Koeshan en nu was het tijd om ze voor te bereiden op actie. Als ze er deze avond over begon en het morgen en overmorgen herhaalde, had ze genoeg tijd om hun geesten ervan te doordringen dat zij dinsdag niet thuis zou zijn. Het kwam haar goed uit dat ze vandaag vrij laat van haar werk was gekomen. Ze voelde zich moe en leeg. Wat er met George was gebeurd, had haar verontrust. Het gaf wel een mooi gevoel maar het had haar ook al haar energie gekost. Ze wist niet wat er allemaal in haar lichaam gebeurde. De golven, die zij in haar ziel voelde, en de spanning, die haar had overvallen, waren nieuw voor haar. Een onbekende pijn doorstroomde haar lichaam. Haar mond was bitter en droog. Verdwaasd en radeloos kwam ze thuis. Hoe kon de weg, die zij elke dag liep, vandaag zoveel langer zijn? Verward door wat zij allemaal voelde, opende ze de deur en ging naar binnen. Haar vader stond de bloemen water te geven. Hij hield van